

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1877-10-06)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1877-10-06)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 192. Onlineudgave fra Danmarks Breve:
<https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000067.pdf>
(tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Fru Heiberg.

Zürich, 6. Okt. 1877

Elskede Fru Heiberg! Jeg var jo i den yderste Spænding;¹⁾ thi — som De siger — spille tilfældige Omstændigheder en altfor stor Rolle i dramatisk Digtning, til at jeg turde hengive mig i noget glad Haab — Haab har man jo altid til det Yderste, hvis ikke man er fortvivlet, og det var jeg ikke; men — som sagt — jeg var yderligt spændt paa Udfaldet. Saa fik jeg fra mine Børn et Telegram Torsdag Morgen, og, uagtet det var meget glædeligt at modtage, kendte jeg dog de Væseners gode Hjærter og Trang til at glæde mig for godt og beholdt alligevel min Spænding. Da jeg nu blandt de Breve, jeg modtog, saa Deres kære Haandskrift, der dog har varslet mig saamangt et Trøstens og Glædens Budskab under alle disse Aar, hvori jeg har havt den Lykke og Ære at kende Dem, da raabte jeg højt til Axel: „O, Brev fra Fru Heiberg— det varsler godt!“ Og nu blev det aabnet og læst højt under Afbrydelser og Udraab, hvori vi bægge To vare lige uklare i Stemmen af vore Hjærters glade Bevægelse. Derfor: Tak, min elskede Frue! Tak, fordi De er med mig og deler min Glæde, ja, ikke blot deler den, men giver den! Gud velsigne Deres rige Hjærte! —Jeg forstaaer nu helt igennem, De har Ret, skiøndt jeg kun har Det for Sjælens Øje, hvad De har seet med Legemets klare Øjne.

Nu — lad Kritikken i Guds Navn sige Hvad den vil og kan, jeg har dog et Værn imod dens Angreb i Deres Brev og i den Stemning hos Publikum, som s. 193De deri skildrer mig; den er dog ogsaa en Dom. En Kritiker sidder mangengang og presser haardt sin ringe Ævne for at finde Noget, der gør ham til Overdommeren, og da er jo en Dadel den letteste Udvej til at synes overlegen. Lad ham tage sit Mon! Der er Ufuldkommenheder nok at holde sig til. — Ak, jeg er Alle saa taknemmelig for dette gode Udfald; thi det synes dog, som Publikums Velvillie har været med, og den danner altid en Slags varmende Understrøm. Det: at optage Alt i bedste Mening betyder meget i denne Verden. Gid det forekom lidt oftere, end det gør, det vilde give en større Frugtbarhed til alle Forhold.

Hvor inderligt det glæder mig, at De fremdeles tager Deres Sommerture til Norge. Paa et saa kort Ophold kommer man ikke i Berørelse med de mindre gode Sider, og de gode ere jo saa forfriskende, ja, jeg kunde næsten sige: aandsvækkende, at Enhver kan drikke sig Styrke til af denne store Sundhedsbrønd. Det er „Bundfaldet“, som der staaer i „De Unges Forbund“, man ikke tør komme for nær, og der er meget Bundfald i Norge, i alle Stænder, dog mindst hos Bønderne, det vil sige: de egentlige Bønder, og ikke de rige „Kaxer“ paa Østlandet eller de halvstuderede Stortingsbønder. Men at de nogensinde skulde ville slutte sig nærmere til Danmark, nej, det bliver et Ønske uden Haab, min kære Frue! Nærmest troer jeg Norge skikket til at være en Republik; thi dette Skin-Kongedømme duer ikke; det nærer et dumt aristokratisk Hovmod paa denne Side og et ligesaa dumt Hovmod paa den s. 194anden. Det passer just for Norge at blive en saadan solid sammenstuvet Masse af Dygtighed og Selvished — som de gode Schweizere ere.